

رئوس مطالب مطالعه تفصیلی ارمیا و مراثی

عبارت‌های کلیدی

یهوه خدای رئوف است، و ارمیا در رئوف بودنش مطلقاً با خدا یک بود؛ پس خدا می‌توانست از ارمیای نبی، یک پیروزمند، استفاده کند تا حتی در سوگواری خود، خدا را ابراز کرده، برایش سخن بگوید، و او را نمایندگی کند.

ارمیا، کتابی پر از سخن درباره گناه اسرائیل و غضب خدا و تأدیب و تنبیه توسط او، نشان می‌دهد که قصد خدا در اقتصادش این است که سرچشمه، منشأ آب حیات [زنده]، باشد تا خودش را در درون مردم برگزیده‌اش برای رضایت و مسرت آنها توزیع کند، با هدف تولید کلیسا، همتای خدا، به عنوان افزایش و توسعه خدا، تا به جهت ابراز او، پُری خدا باشد.

خدا جاودان و دگرگون نشدنی است، و تحت هیچ محیط و شرایطی تغییر نمی‌کند، و تخت خدا، تخت دولت جاودان و تغییرناپذیر اوست؛ ارمیا در سخن گفتنش درباره وجود و تخت جاودان خدا، از احساسات انسانی خود خارج شد، شخص خدا و تخت خدا را لمس کرد، و در الوهیت خدا وارد شد.

خدا به عنوان کوزه‌گر ما، ما را حاکمانه خلق کرد تا ظروف و محفظه او بوده، بر طبق پیش‌گزینی او، حاوی او باشیم؛ مقصود خدا از خلقت انسان این بود که انسان را ظرف خود نماید، ظرف سفالین خود، تا حاوی مسیح بوده و سرشار از مسیح به عنوان حیات برای بنای بدن مسیح چون ظرف بزرگ و جمعی خدا به جهت ابراز او، باشد.

به عنوان آن شبان موافق دل خدا، مسیح، شبان اعظم گوسفندان، به شبانی خود ادامه می‌دهد؛ توسط همبستگی خدمتگزاری رسولان با خدمتگزاری آسمانی خود برای شبانی گله خدا؛ ما امروزه در بازیابی خداوند، باید دریابیم که آن نوع شبانی‌ای که بدن مسیح را بنا می‌سازد، یک شبانی متقابل است، و لازم است ما یکدیگر را بر طبق خدا شبانی کرده، به طور شامل تمام و ملایم از گله مراقبت کنیم.

ما برای یک بودن با خدا، به مسیح به عنوان شاخه داوود نیاز داریم تا با خرید و عادل شمرده شدن ما باشد؛ این خدای سه‌یکتا را به درون ما می‌آورد تا حیات، قانون درونی حیات، ظرفیت و همه چیز برای ما باشد تا خودش را به درون وجودمان به جهت اجرای اقتصادش توزیع کند؛ این عهد جدید است، که ما در آن می‌توانیم خدا را شناخته، زیست کنیم، و تبدیل به خدا، در حیات و ذات امانه در هستی خدا، شویم، تا بتوانیم به عنوان اورشلیم نو ابراز جمعی او شویم.

پیام اول

ارمیا، نبی رؤف خدای رؤف

مطالعه متون مقدس: ارمیا ۱: ۱، ۴-۸، ۱۰، ۱۸-۱۹؛ ۹: ۱، ۱۰؛ ۱۳: ۱۷

۱. ارمیا یک کاهن متولد شد، اما توسط خدا خوانده شد تا نه تنها برای قوم اسرائیل بلکه برای همه امتها نیز یک نبی باشد؛ بنابراین، او یک کاهن-نبی بود - ارمیا ۱: ۱، ۴-۸.
۲. یهوه، ارمیا را بر قومها و ممالک مقرر کرد تا از ریشه بَرکند و منهدم سازد، تا هلاک کند و سرنگون سازد، و بنا نماید و غرس کند - آ. ۱۰:
آ. ریشه کن، منهدم، و هلاک کردن، همان سرنگون کردن توسط یهوه است، در حالی که بنا و غرس نمودن، همان بالابردن توسط یهوه است.
ب. این مطابقت دارد با هر دو معنای نام ارمیا-«یهوه بالا می برد» و «یهوه سرنگون می کند».
۳. یهوه، ارمیا را یک شهر حصاردار، یک ستون آهنین، و حصارهای برنجین بر ضد تمامی آن سرزمین، پادشاهان یهودا، صاحب منصبانش، کاهنانش، و مردم آن سرزمین ساخت؛ آنها با او جنگیدند اما بر او پیروز نشدند - آ. ۱۸-۱۹:
آ. بر روی زمین همیشه بین خدا و کسانی که علیه او هستند و بر ضد او می جنگند، نبردی برپاست - افسسیان ۶: ۱۲.
ب. خدا نه خود مستقیماً بلکه از طریق خادمانش که توسط او فرستاده شده اند، می جنگند - اول تیموتائوس ۱: ۱۸؛ ۶: ۱۲؛ دوم تیموتائوس ۴: ۷.
پ. خدا ارتش خود - جوانی به نام ارمیا - را فرستاد تا با کسانی که بر ضد او بودند، بجنگد:
۱. ارمیا توسط خدا به حدی مجهز شده بود که به شهری حصاردار و ستونی آهنین و حصارهای برنجین تبدیل شد - ارمیا ۱: ۱۸.
۲. کسانی که بر ضد ارمیا - ارتش یک نفره یهوه - جنگیدند، در واقع بر ضد یهوه می جنگیدند - آ. ۱۹. آ.
۳. هیچ کس نمی توانست او را شکست دهد چون یهوه با او بود - آ. ۱۹. ب.
۴. ارمیا یک پیروزمند بود که برای خدا سخن می گفت - آ. ۹-۱۰؛ ۲: ۱-۲:
آ. در عصر نمادها، پیروزمندان، انبیا بودند؛ همه انبیای راستین، پیروزمند بودند.
ب. وقتی اکثر مردم خدا درمانده شده بودند، به کسانی نیاز بود که برپاخیزند تا پیروزمندان خدا باشند و شهادتی را که توسط خدا برقرار شده بود، حفظ کنند.
پ. انبیا ابتدا وحی کلام خدا را نگاه می داشتند، و بر اساس آن وحی، تا حدی اقتدار خدا را بکار می بردند، همان گونه که در داوود پادشاه و ناتان نبی دیده می شود - دوم سموئیل ۷: ۱-۱۷؛ ۱۲: ۱-۱۵.
ت. پیروزمندان در مکاشفه باب ۲ و ۳، تحقق نماد انبیا هستند.
ث. ارمیا، به عنوان یک پیروزمند، یک شهادت مخالف [ضد-شهادت] بود:
۱. فرزندان اسرائیل درمانده شده بودند، و ارمیا توسط خدا خوانده شد تا یک شهادت مخالف باشد - ارمیا ۲۷: ۱-۱۵.
۲. مردم خدا تشخیص ندادند که در برابر خدا عمیقاً در گناه بودند و خدا از پیش مقدر کرده بود که از بابل برای تنبیه آنها استفاده خواهد کرد، و موجب خواهد شد که آنها به اسارت بابل درآیند - ۱۵: ۱۲-۱۴.
۳. چون اسرائیل در یک چنین وضعیت سردرگمی فرو افتاده بود، ارمیا، یک پیروزمند، شهادتی مخالف بود، و سخنانی را که توسط یهوه به او داده می شد، بیان می کرد و بر خلاف انبیای دروغین بود - ۲۷: ۱۶-۲۸: ۱۷.
۵. مشخصه و جایگاه کتاب ارمیا رأفت خدا علاوه بر عدالت [صداقت] خداست - ۹: ۱۰-۱۱؛ ۲۳: ۵-۶؛ ۳۳: ۱۶.

- آ. خدای ما یک خدای رئوف است، سرشار از شفقت و دلسوزی، اما در عین حال او به طور مطلق عادل [صادق؛ صالح؛ پارسا] است - ۹: ۱۰-۱۱؛ ۲۳: ۶.
- ب. بر طبق کتاب ارمیا، عشق خدا ترکیبی از مراقبت مهرآمیز، شفقت، و دلسوزی اوست؛ حتی در هنگام تأدیب مردم برگزیده‌اش اسراییل، او نسبت به آنها شفیق است - مراثی ۳: ۲۲-۲۳.
- پ. کلام در ارمیا ۹: ۱۰-۱۱، و ۱۷-۱۹، ابراز حس یهوه درباره رنجی که اسراییل به خاطر اصلاح توسط او متحمل شد، است:
۱. گرچه یهوه اسراییل را تنبیه می‌کرد، اما او هنوز نسبت به آنها دلسوز بود.
 ۲. کلمات «ما» و «مان» [چشمانمان] در آیه ۱۸، نشان می‌دهد که یهوه خودش به رنج مردم پیوسته و در رنج آنها با آنها یک بود.
 ۳. یهوه خود در دلسوزی با مردمش می‌گریست.
۶. کتاب ارمیا، یک خودزیستنامه نیز هست که در آن ارمیا از وضعیت خود، شخص خود، و احساسش که گویای قلب لطیف اوست، به ما می‌گوید:
- آ. خدا، لطیف، بامحبت، شفیق، و عادل است، و ارمیا، یک جوان محجوب، توسط خدا برپاخیزانده شد که دهان او باشد تا برای او سخن بگوید و او را ابراز کند - ۳: ۶-۱۱؛ ۴: ۳-۳۱؛ ۳۲: ۲۶-۲۷؛ ۳۳: ۱-۲.
- ب. یهوه، خدای رئوف است، و در رئوف بودن، ارمیا به طور مطلق با خدا یک بود؛ پس خدا می‌توانست از ارمیای نبی استفاده کند تا او را ابراز کرده، برای او سخن گوید، و نمایندگی او باشد - ۲: ۱-۳؛ ۴: ۱۹؛ ۹: ۱، ۱۰.
- پ. یهوه وارد شد تا پرستندگان ریاکار خود را اصلاح کند، و ارمیا نسبت به اصلاح توسط یهوه واکنش نشان داد؛ واکنش این نبی بسیار مهرآمیز، توأم با دلسوزی و شفقت بود - ۸: ۱۸-۱۹، ۲۱-۲۲؛ ۹: ۱-۲؛ ۱۰: ۱۹-۲۵.
- ت. ارمیا از جانب خدا سوگواری می‌کرد؛ سوگ او، سوگ خدا را ابراز می‌نمود - ۴: ۱۹؛ ۹: ۱؛ ۱۳: ۱۷:
۱. ارمیا در سوگواری خود، خدا را نمایندگی می‌کرد - ۹: ۱۰.
 ۲. می‌توان گفت که خدا در سوگواری ارمیا سوگواری می‌کرد، چون ارمیا در سوگواری خود با خدا یک بود - ۱۳: ۱۷.
- ث. چون ارمیا اغلب می‌گریست، حتی شیون می‌کرد، نبی گریان خوانده می‌شود - مراثی ۱: ۱۶؛ ۲: ۱۱؛ ۳: ۴۸:
۱. گرچه خدا به خاطر مردم خود غمگین و آزرده بود، او می‌باید کسی را بر روی زمین می‌یافت که این احساسات را داشته باشد.
 ۲. وقتی روح او بر روی آن شخص خاص، ارمیا، آمد، و احساسات خود را در روح ارمیا قرار داد، آنگاه آن نبی توانست که احساسات اندوهناک خدا را ابراز کند.
 ۳. وقتی کتاب ارمیا را می‌خوانیم، می‌توانیم حس کنیم که گرچه او می‌گریست، اما احساس او انضباط شده بود - ۴: ۱۹؛ ۹: ۱، ۱۰؛ ۱۳: ۱۷.
 ۴. احساس اندوهناک و گریان ارمیا انضباط و محدود شده بود، پس خدا می‌توانست نزد او بیاید و از او استفاده کند تا او آن احساسات اندوهناک در قلب خدا را ابراز کند.
۷. برای آنکه خدا از طریق ما به طور کامل ابراز شود، ما باید احساسات روحانی داشته باشیم، با یکدیگر رئوف باشیم، و بتوانیم خدا را با اشک خدمت کنیم - یعقوب ۵: ۱۱؛ خروج ۳۴: ۶؛ مزامیر ۱۰: ۳؛ ۸:
- آ. یک شخص روحانی سرشار از احساسات است؛ هر چه بیشتر روحانی باشیم، احساسات غنی تری داریم - اول قرن‌تین ۴: ۲۱؛ دوم قرن‌تین ۶: ۱۱؛ ۷: ۳؛ ۱۰: ۱؛ ۱۲: ۱۵:
۱. ما به خداوند نیاز داریم که بر ما کار کند تا احساسات ما ملایم و لطیف باشد.
 ۲. هر وقت که خدا بر ما کار کند، ما را تأدیب کند، و به ما رسیدگی نماید، احساسات ما لطیف تر و حساس تر می‌شود؛ این عمیق‌ترین درس در شکستن انسان بیرونی ماست - ۴: ۱۶.
- ب. در زندگی کلیسایی، ما باید با یکدیگر رئوف باشیم - افسسیان ۴: ۳۲:

- ۱/ ما نباید ایمانداران دیگر را قضاوت و محکوم کنیم، بلکه باید با آنها مهربان، رئوف، باشیم، آنها را ببخشیم همان گونه که خدا نیز در مسیح ما را بخشید - لوقا ۶: ۳۷؛ افسسیان ۴: ۳۲.
۲. هر چه بیشتر مسیح را به عنوان تأمین حیاتمان تجربه کنیم، قلب های ما ملایم تر می شود، و وقتی رئوف باشیم، دیگران را خواهیم بخشید.
- پ. پولس رسول، خداوند را با اشک خدمت کرد و مقدسین را با اشک هشدار می داد - اعمال ۲۰: ۱۹، ۳۱؛ فیلیپیان ۳: ۱۸:
۱. اگر ندانیم چطور گریه کنیم یا اشک بریزیم، خیلی روحانی نیستیم.
 ۲. وقتی در روح زندگی کنیم، و روان را به عنوان یک عضو به کار بگیریم، قادر خواهیم بود که خداوند را خدمت کرده و مقدسین را با اشک هشدار دهیم - اعمال ۲۰: ۱۹، ۳۱.
- ت. «با غم بسیار و دلی دردمند» پولس با «چشمائی اشکبار» به قرنطیان نوشت - دوم قرنطیان ۲: ۴:
۱. ابراز پولس لطیف و سرشار از نگرانی صمیمانه برای خدمتگزاری حیات بود - ۱۱: ۲۸؛ ۱۲: ۱۵.
 ۲. در دوم قرنطیان ۷، پولس یک نگرانی عمیق، لطیف و صمیمانه نسبت به قرنطیان داشت؛ سخن او بسیار تأثیرگذار بود - آ. ۲-۳.
 ۳. چون ابراز پولس ملایم و سرشار از نگرانی صمیمانه بود، قدرت و اثر داشت، و می توانست ایمانداران را عمیقاً تحت تأثیر قرار دهد.
- ث. وقتی، در زندگی کلیسایی، ما از وادی بکا (اشکها) عبور می کنیم، خدا این درّه را یک چشمه می سازد؛ این چشمه، آن روح است - مزامیر ۸۴: ۶؛ یوحنا ۴: ۱۴؛ ۷: ۳۸-۳۹:
۱. ما هر چه بیشتر در شاهراه های صهیون اشک بریزیم (مزامیر ۸۴: ۵)، بیشتر روح را دریافت می کنیم، در حالی که اشک می ریزیم، از روح پر می شویم، و روح، چشمه ما می شود.
 ۲. اشک هایی که می ریزیم، اشک های ما هستند، اما از این اشک ها یک چشمه حاصل می شود، که باران بهاری، [یعنی] آن روح، به عنوان برکت می شود - زکریا ۱۰: ۱؛ غلاطیان ۳: ۱۴؛ افسسیان ۱: ۳.